

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Judas Machabæus, Dux & Pontifex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

Quæ dum strenuè aguntur, appropinquaverunt dies Ma-
tathie moriendi & appositus est ad Patres suos in Modin, cum
prius domui suæ Simonem, belli verò Ducem Judam Machabæ-
um filios suos præfecisset.

Machabias
moriatur.
l. 1. c. 2.

Judas Machabæus, Dux & Pontifex.

Hujus clarissimi Ducis auspiciis Judæi non respirare modò sed
& hostibus terrori esse cœperunt. A morte Patris colle-
cta sub signis habebat sex millia virorum. cum his invocato pri-
us divinò auxiliò superveniens castellis & civitatibus improvi-
sus succendebat eas, & opportuna loca occupans non paucas ho-
stium strages dabat. post has quasi velitationes justis etiam præ-
liis contra Duces Antiochi pugnavit, & primò quidem Apollo-
nium sibi cum ingenti exercitu occurrentem vicit, ipsumque
suomet gladio occidit. Pari felicitate alterum prælium habuit
cum Serone Apollonii Successore, quem cum auxiliis impiorum,
apostatarum scilicet Judæorum, octingentis occisis fugere
cœgit.

Ab An. 3835.
Judas contra
Præfectos re-
gios feliciter
pugnat.
l. 1. c. 3. &
l. 2. c. 8.

Antiochus minoribus viribus nihil agi contra Judæos cer-
nens congregavit exercitum universi Regni sui, militique si-
pendia prærogavit in annum; utque exhaustum sic ærarium re-
pararet, statuit ipse partem exercitûs trajecto Euphrate ducere
in Persidem aliasque Asiæ superioris Provincias ad pecunias in-
de tributis colligendas. Alteram exercitûs partem tradidit Ly-
siæ, quem Pro regem constituit, cum mandatis, ut, donec ipse
è Perside rediret, funditus deleret Judæorum nomen; aliisque
deinde populis terras eorum habitandas sorte distribueret.

Antiochus
cum exerci-
tûs parte in
Persidem
abit, relictò
in Syria Pro-
Rege Lysia.
l. 1. c. 3. & v. 27.

Igitur Rex commendatâ Lysia Regni & filii sui Antiochi
curâ profectus Antiochiâ cum exercitu trajecit Euphratem. Ly-
sias verò tres belli Duces Ptolemæum, Nicanorem & Gorgiam
contra Judæos misit cum quadraginta millibus pedum, septem
millibus equitum, & magno numero perfugarum Judæorum.
Judas nonnisi septem millia virorum secum habebat congrega-
tos in Maspha veteri & publico orationis loco; ubi cum inter
jejunia, cilicia & cineres unanimi prece cœlestem opem implo-
rassent, aciem partitus est in quatuor partes, quarum singulis
singulos fratrum suorum præfecit, hortatusque ad mortem po-
tius

Judas Præfe-
ctos à Lysia
Pro - rege
missos vincit.
l. 2. c. 8. & v.
8. & l. 1. c. 4.

enter
pro
mani
runt.
He-
DEus
vult
libus
crusa-
e filii
Elea-
la Il-
a sua,
regi-
oque
Regis
arilli-
nt, si-
anfe-
itum,
nium
ntus,
rafe-
onem
cent
illom
sunt;
tai-
arma
daos
dolis
us Il-
Quz

tius pro patria & legibus subeundam, quam vitam in ignava fer-
vitate trahendam movit in hostem, qui castra posuerat ad Em-
maum haud procul Jerosolymis. Gorgias cognito Judæorum
adventu cum sex millibus eis obviam processit, ut eos nocte in
suis castris adhuc imparatos opprimeret. At Machabæus usus
opportunitate invadendi divisum hostem tota nocte iter fecit,
atque ad ortum Solis ad Nicanoris castra pervenit, cum quo ab-
sente adhuc Gorgia congressus eum vicit novem millibus in
acie cæsis, cæteris cum Nicanore in fugam actis; in qua insu-
per ad tria millia ceciderunt. erant deserta ab hostibus castra
opimis spoliis plena; Dux autem militem à prædando cohibuit,
veritus ne redeunte è montibus Gorgia invaderetur. at iste, ubi
procul advertit suos fugisse, & Judam stare paratum ad prælium,
congrèdi non ausus fugientes & ipse secutus est, seque recepit ad
Ptolemæum; à quo missi postea alii Duces Timotheus & Bacchi-
des prælium quidem redintegrarunt, at cum majori adhuc clare,
amissis viginti hominum millibus. Judæi hymnum canebant
& benedicebant DEum in Cœlum, quoniam bonus est, quoni-
am in sæculum misericordia ejus; usque victoriis munitiones
excelsas obtinuerunt.

Templum
Heliopolita-
num Judæo-
rum in Ægy-
pto.
Jof. 1. 13.
ant. c. 6.

Dum hæc fiunt per Judæam, Onias audiens in Ægypto Ju-
dæam ab Antiocho vastatam & Templum desolatam, petiit à
Ptolemæo, liceret Templum sibi excitare, & in eo Levitas &
Sacerdotes ex suo genere constituere, futurum sine dubio, ut
plures Judæorum Religionis ergo in Ægyptum confluerent, ac
sedes suas transferrent. Assensus est Rex, locumque Templo
extruendo assignavit in tractu Heliopolitano haud procul Mem-
phi distantem. Itaque Onias cum Judæis Templum extruxit
ad similitudinem Jerosolymitani, licet magnitudine distaret; du-
ravitque profanum hoc & contra Legem Mosaicam excitatum
Templum usque ad tempus Vespasiani, quo uti Jerosolymita-
num, ita istud excisum est.

Judas vincit
ipsum Lysiam.
1. 6. 4. & v. 27.

Lysias ob acceptas præteritò annò clades dolore animi &
vindictæ cupiditate ardens ipse sexaginta quinque millia electo-
rum virorum contra Machabæum educit. Hic, qui non nisi de-
cem millia circa se habebat, viso tam numeroso exercitu ad no-
ta fidæque orationis præsidia confugit, nec frustra; nam com-
misso prælio ceciderunt de exercitu Pro - regis quinque millia,
cùm-

cùmque Lysias reliquos à fuga continere non posset, videretque Judæos insolitâ audaciâ esse paratos aut vivere aut mori fortiter, abiit & ipse Antiochiam, plures adhuc copias collecturus.

Interim dum copias suas instaurat Lysias, Judas, qui hactenus strenuè explevit Ducis officium, nunc pii quoque ac religiosi Pontificis curam suscepit, ac consiliò cum fratribus in toto divinum cultum restituere statuit. Itaque cum suis Jerosolymam venit, quam etiam facilè occupavit; nam *Jerusalem non habitabatur, sed erat sicut desertum. 1. c. 3. v. 45.* contra hostile verò præsidium, quod erat in arce, disposuit partem copiarum, ut præsidarios, si fortè erumperent, repellere possent. primò itaque mundârunt tum Sanctuarium sublatis Idolorum sordibus statuis scilicet, basibus, & aris, ac in locum immundum projectis; tum porticus & atria, in quibus jam nata erant virgulta sicut in saltu; altare verò holocaustorum. Jovis Olympii statuâ & Sacrificiis profanatum, dejecerunt repositis in apto montis loco lapioibus, donec, quid de iis aliud fieri oporteret, per Prophetam aliquem intelligerent. deinde verò novum altare excitant ad prioris similitudinem, exedras quoque & pastophoria seu Sacerdotum ad latus Templi cubicula diruta restaurant; faciunt vasa sancta nova: nam priora abstulerat Antiochus; inferunt candelabrum septiceps, altare incensi, & mensam. rebus omnibus ita paratis concepto ex percussis silicibus igne offeruntur Sacrificia, accendantur lucernæ, ponuntur incensum super altare, & super mensam panes propositionis, dùmque ista fiunt inter hilares Canticorum & Organorum Musicorum sonos, *cecidit omnis populus in faciem, & adoraverunt, & benedixerunt in Cælum eum, qui prosperavit eis, & facta est lætitia in populo magna valde, ad dies octo propagata; statuitque Judas & universa Judæorum Ecclesia, ut hæc encœnia, seu festum hoc dedicationis, deinceps quot annis per octiduum celebrentur à quinta & vigesima die mensis Casleu seu mensis noni cum lætitia & gaudio. Demum ne locus sanctus prædæ & profanationi Impiorum deinceps pateret, in monte Sion arcem construxerunt ex opposito arcis hostilis muris altis & turribus firmis munitam, cujus præsidarii & ipsum locum sanctum & populum ad Templum adeuntem protegerent.*

Judas mundat Templum, & cultum divinum restituit.
1. 1. c. 4. à v. 36.
1. 2. c. 10.
à v. 1. ad 9.

At

Judas varios
hostes ma-
gnis cladibus
afficit.
l. 1. c. 5.

At gentes vicinæ dum vident surgentem rursus restitutum altari & Sanctuario in pristinum florem Judæorum Religionem, quam penitus oppressam optabant, *irata sunt valde*, cœperuntque Israëlitas, qui erant inter eos, variis modis vexare, persequi, ac etiam occidere, Idumæi maximè, Beanitæ, Amonitæ, & Gentes, quæ erant in terra Galaad. Rebus igitur Jerosolymæ compositis primò Idumæos magna clade affecit; tum Beanitæ, qui latronum instar è turribus suis irruentes Israëlitis insidiabantur, eorùmque turres incendit cum omnibus, qui in eis erant; inde Amonitas, qui Ducem habebant Timotheum, multis præliis contrivit capta etiam eorum civitate Gazer cum pagis suis. Reversus in Judæam accipit literas nuntiantes, etiam in terra Galaad Israëlitas opprimi à gentibus Duce Timotheo. Necdum absolverat epistolam, adsunt Nuncii de Galilæa auxilium postulantes contra Tyros & Sidonios, quibus plena jam esset Galilæa. Misso igitur quamprimùm Simone cum tribus millibus in Galilæam, ipse Judas cum Fratre Jonatha & octo millibus virorum transmissò Jordane properavit in terram Galaad, relicto ad custodiam Judææ Josepho & Azaria cum residuo exercitu. Judas rebus fortiter ac præclare gestis profligatòque duobus præliis Timotheo universos Israëlitas, qui erant in Galaaditide, à minimo usque ad maximum secum deduxit in Judæam, in quam jam antea Simon quoque contritis post multa prælia gentibus redierat cum multo pariter Israëlitarum numero, qui antea habitabant in Galilæa, ut sic tuti essent ab infidelium vexatione, simul terram Juda cladibus desolatam ac pene desertam populosiorem & ad resistendum gentibus fortiorem redderent. Communem ob tot victorias lætitiâ corrupti Josephi & Azariæ infelix expeditio; cum enim contra quàm Judas mandaverat & ipsi æmulatione virtutis & cupiditate gloriæ copias suas relicta statione ducunt in hostem, à Gorgia cæsis duobus Judæorum millibus cum reliquis acti sunt in fugam; nec enim erant de semine virorum illorum seu de familia Machabæorum, quorum opera DEus uti voluit in liberando populo suo, quam tamen cladem Judas citò hostibus reposuit ereptis aliquot in Samaria & Palestina urbibus, nominatim Hebrone & Azoto, in quibus etiam diruit aras eorum, & sculptilia Deorum succendit igni, & cepit spolia civitatum & reversus est in terram Juda.

Sed

Sed mox iterum ad arma evocatus est; nam Gorgias non cessavit Judææ frequentibus excursionibus molestus esse. Idumai quoque cum Judæis apostatis, quos in suas munitiones & castella receperant, eam incurfabant. Horum turres, castella, munitiones ubi expugnavit, & eorum plus quam viginti millia peremit; ecce adventat Timotheus cum equitatu Asiatico, atque exercitu ex Thracibus, Lydis, Galatis, aliisque exteris nationibus collecto, quasi armis Judæam capturus. Machabæus visò periculò cum suis Templum ascendit, ubi caput terra aspergentes lumbosque cilicii præcincti, atque ad altaris crepidinem provoluti deprecati sunt Dominum; sumptisque armis hosti obviam processerunt, ad solis ortum inita est pugna, quæ cum vehementer esset, apparuerunt adversariis de cælo viri, Angeli scilicet, quinque in equis, ducatum Judæis præstantes: quorum duo Machabæum medium habentes, armis suis circumseptum incolumem conservabant, in adversarios autem tela & fulmina jaciebant; interfecti autem sunt viginti millia quingenti, & equites sexcenti. Timotheus fugiens se mœnibus urbis Gazaræ quidem inclusit, at eâ post quatuor dies virtute ac fortitudine viginti juvenum captâ interemptus est.

Parvo post tempore majorem adhuc victoriam de ipso Lyfia Pro-Rege Machabæus obtinuit. Ille, ut post tot irritas Ducum Regis expeditiones Judæorum gentem juxta mandatum Antiochi tandem certò sub jugum mitteret, cum octoginta millibus peditum & universo Regis equitatu & elephantis octoginta Judæam intravit; jamque Bersuram, præcipuum Judææ in angustulo loco situm, & non nisi quinque stadiis Jerosolymâ distans munimentum, ejusque præsidium expugnabat. Quod ubi Machabæus, & qui cum eo erant, cognoverunt, expugnari scilicet præsidia, cum fletu & lachrymis rogabant Dominum, & omnis turba simul, ut sicut contra Timotheum, ita & nunc bonum Angelum mitteret ad salutem Israël. & sanè misit Dominus, cum enim Machabæus Jerosolymis egressus suos in hostem duceret, apparuit præcedens eos Eques in veste candida armis aureis hastam vibrans. quo cœlesti auxilio vehementer animati legionum more irruentes hostium prostraverunt undecim millia peditum, & equitum mille sexcentos reliquis in fugam actis, sed & ipse Lyfias turpiter fugiens evasit.

Judas duobus Angelis stipatus Timotheum prælio vincit & occidit. 1. 2. c. 10. à v. 14.

Judas Duce Angelo etiam Lyfiam ingenti prælio vincit, & fugere cogit. 2. Mach. c. 11.

Antiochus in
suo è Perside
reditu divi
nitus percuf-
sus miserè
perit.
l. 1. c. 6.
l. 2. c. 9.

Sub idem tempus adhuc tristior nuntius Antiochiam venit de morte Antiochi Regis. Post corrasas per Superiores Alie regiones pecunias non modicas è Perside Babylonem revertebatur, in via nuntium accipit de prosperis Judæorum rebus; audiens gestorum seriem ita expavit & commotus est, ut plenus minarum ac cædis jufferit agitari currum suum, sine intermissione agens iter, properansque ad subvertendam funditus Jerosolymam omnésque Judæos sub ejus ruina sepeliendos, dum ita in DEI populum furit, repente à DEO insanabili atque invisibili plaga percutitur, ac diro viscerum dolore torquetur, cumque nihilominus Rex supra humanum modum superbia elatus urgeret aurigam, isto violentius currum incitante, excutitur, terræque illiditur tam gravi corporis collisione, ut agitationem currus amplius non ferens, humili ingestatorio portari deberet, sed doloribus in singula momenta incrementum capientibus cum rupta cute & vermes scaturirent, & carnes effluerent, factum est, ut præ fœtoris intolerantia nemo ipsum amplius portare sustineret, quare in montano aliquo Persidis oppido depositus vindicem DEI manum suamque culpam agnoscens ait: *Justum est subditum esse DEO & mortalem non paria DEO sentire, atque ita orabat scelestus Dominum, à quo non esset misericordiam consecuturus, sanitatem scilicet corporis, quam suis precibus ac votis unicè quærebat.* Non cessantibus doloribus morti semper vicinior ad se vocavit Philippum inter amicos præcipuum etque copias suas & insignia Regni ad filium Antiochum perferenda commisit, rogans simul, ut novennis adhuc pueri Regni que curam haberet Lysia in ordinem redacta. itaque *homicida & blasphemus peregrè in montibus miserabili obitu vita functus est.*

Antiochus V.
dictus Eupa-
tor.
Ab, A. 3839.

Judas imit
pacem cum
rege Rege
& Lysia.
l. 2. c. 11. à v.
18.

Lysias verò ab ultima clade satis intelligens, invictos esse Hebræos omnipotentis DEI auxilio innitentes misit ad Judam Legatos de pace, atque is publicæ utilitati consulens acquievit precibus Lysia sub hac potissimum conditione, ut liceret patriis Legibus atque Institutis vivere, quæ hactenus erat unica belli causa, atque hanc conditionem, ut Lysias iniret, Rex præcepit ita ad eundem scribens: *Rex Antiochus Lysia fratri salutem. Patre nostro inter Deos translato, nos volentes eos, qui sunt in Regno nostro, sine tumultu agere & rebus suis adhibere diligen-*

nam, audivimus Judæos non consensisse Patri meo, ut transferrentur ad ritum Græcorum, sed tenere velle suum institutum ac propterea postulare à nobis concedi sibi legitima sua. Volentes igitur hanc quoque gentem quietam esse, statuentes judicavimus Templum restitui illis, ut agerent secundum suorum Majorum consuetudinem. Bene igitur feceris, si miseris ad eos, & dexteram dederis, ut cognita nostra voluntate bono animo sint, & utilitatibus propriis deserviant.

At citò iterum rupta sunt pacis fœdera. ansam dederunt quinque vicinorum locorum Præfecti, qui non sinebant Judæos in silentio agere & quiete. Joppitæ verò cùm rogassent Judæos, qui in ea urbe habitabant, ascendere scaphas, quas paraverant, in altum perductos ac nihil mali suspicantes submerferunt non minùs ducentos; quam in suæ gentis homines crudelitatem ulturus Judas noctu superveniens cum suis flammam in portum navisque injecit, atque succendit. idem fecit in portu urbis Jamniæ, cujus cives simile facinus meditari cum incolis Judæis rescierat, fultque incendium tam magnum, ut Jerosolymæ videretur, quæ tamen stadia ducenta & quadraginta distabat. Inde post victos Arabes grassatores, quorum quinquies mille quingenti occurrerant, civitatem Casphin, à promiscuis gentibus habitam, cepit, in eaque, quòd blasphemassent, locutique essent, quæ fas non est, innumerabiles cædes fecit, ita ut adjacens stagnum sanguine interfectorum fluere videretur. Tandem post iter stadiorum septingentorum & quinquaginta Timotheum, qui Judæis erat infestus magis, affecutus de ejus copiis, tum quæ in præidiis fuerant, tum quæ in acie steterant, interfecit prope centum millia viorum. Post celebratam deinde Jerosolymis Pentecosten contra Gorgiam Idumææ Præpositum egressus est; cùmque hæcenus incruentas divinitus victorias retulisset, victo fugatoque Gorgia tamen contigit paucos ruere Judæorum, causam comperit, cùm corpora prostratorum tolleret; nam sub tunicis interfectorum inventa sunt de donariis Idolorum, quæ apud Jamniam fuerunt, à quibus Lex prohibet Judæos, Deut. 7. v. 25. quò omnibus manifestum factum est, ob hanc causam eos corruisse. Judas autem tam idonea occasione oblata suos hortatur, ut præsentis sociorum animadversione commotissimi DEI offensam reformident; indiæque per exercitum contri-

Rumpuntur
pacis fœde-
ra, & Judas
pro ocellis
Judæis jubet
in Templo
offerri Sacri-
ficia.
l. 2. c. 12.

butione duodecim millia drachmas argenti misit. Jerosolyman offerri pro peccatis mortuorum Sacrificium, et à peccatis solvantur.

Rex cum Lysia & ingenti exercitu venit in Judæam.
l. 1. c. 6. av. 18.
& l. 2. c. 13.

Interea absente Judæ regii Præsidarii, qui erant in arce Sion, crebros faciebant incursus in eos, qui Templum Sacrificiorum aut Orationis causâ adibant; quò auditò reversus Jerosolyman cogitavit eos disperdere, & admotis machinis arcem obsedit. Rex jam antea iratus, nunc tum ab obsessis per nuntios rogatus tum à perfugis Judæis incitatus Antiochiam congregavit ingentes copias peditum equitumque cum magno numero elephantorum ac curruum falcatorum; Lysiaque comite Ipse ad solvendam obsidionem iter ingressus est. Aderat in exercitu cum aliis apostatis etiam Menelaus ill. Pseudo-Pontifex, de quo in via edoctus à Lysia Rex eum malorum omnium causam esse, solito facinorosorum supplicio impium jussit necari. Per Idumæam deinde veniens præcipuum Judæorum munimentum Bersuram, ne hostem à tergo haberet, expugnare statuit; quod ubi cognovit Judas, præcepit populo, ut die ac nocte Dominum invocarent; ipse verò dilata arcis obsidione Jerosolyman egressus castra posuit haud procul à castris regiiis. Inguente deinde nocte usus, ac Prætorium Regis aggressus ad quatuor millia Græcorum interfecit castrisque hostium metu ac perturbatione repletis ad sua rediit. Excitatus tantâ Judæorum audaciâ Rex surrexit ante lucem ordinavitque exercitum, elephantos quoque ut acuerentur in prælium, potari jussit vino ac mororum succo: singuli eorum circa se habebant mille pedites, & quingentos equites: è turribus ligneis, quas bestix humeris portabant, ad pugnandum in quavis stabant dispositi duo & triginta sagittarii: totus exercitus in duas partes erat divisus; insignis armorum apparatus, ut, cum refulsit Sol in elypeos aureos & æreos, resplenderent vicini colles ab eis. sed & Machabæus cum suo exercitu appropriavit in prælium, primòque pugnx imperu ceciderunt de exercitu Regis sexcenti viri, & Eleazar Judæ Frater unius cæde liberaturus populum suum insigni facinore caelis hinc & inde hostibus penetravit usque ad eminentem præcæteris elephantem, credens ei Regem insidere, succedensque sub ventrem confodit, & ipse simul pondere corruentis bellæ oppressus suo sepultus est triumpho.

Post

Post tam gloriola pugnae initia tamen Judas attento hosti-
um non tantum numero sed & virtute recedens, Jerosolymam
se cum suis recepit, arcemque rursus obsedit. Rex vero Bet-
suram pergens oppugnare, eam denique deditioe accepit, &
totas vires Jerosolymam traduxit, qua etiam facile potitus est
dilabentibus propugnatoribus ob victus inopiam. escæ enim non
erant in civitate ob Sabbathæ terræ sive ob annum septimum
sabbathicum, quo per Legem non licebat arare terram, vel se-
rere, vel fructus colligere; reliquias vero earum, quæ repositæ
fuerant, consumpserant illi, qui remanserant in Judæa de genti-
bus. Templum dies permultos Judæi fortiter defenderunt ex
propugnaculis, quæ Judas ante aliquot annos contra arcis Sion
prædarios erexerat, sed denique etiam ipsi se ac Templum
coacti fuissent ob victus penuriam dedere, nisi DEus necessari-
am deditioem per ipsos hostes prævenisset.

Dum enim Rex in Judæa cum exercitu agit, Philippus re-
bus in Perside, Babylonia, aliisque superioribus Asiæ Regionibus
post mortem Antiochi ordinatis cum copiis à moriente Rege
sibi commissis Antiochiam adventat, ac utpote ab eodem con-
stitutus super Regni negotia urbe recipitur. Lysias accepto hoc
nuntio conatus æmuli quam primum totis viribus in eum con-
versis infringendos rarus Regi Ducibusque persuasit, ut pacem
darent Judæis permittendo eis libertate vivendi juxta ritus patrios.
cumque pax placuisset Judæis, & utrinque Jurejurando firmata
esset, Rex amplexatus est Judam, intravit Templum, obtulit mu-
nera & sacrificia. non tamen integrè servavit juramenti fidem;
nam propugnacula, quæ defendebant Templum ab incursionibus
Prædiorum arcis, jussit destrui; quo facto Antiochiam
properavit, & Philippum urbe eiecit; qui postea fugit in Ægy-
ptum ad Regem Ptolemæum.

Interea nuntius de morte Antiochi quarti etiam Romam
ad aures Demetrii pervenerat; qui annos bene multos obses
audita Patruum morte in Curiam ingressus à Patribus postulavit,
ut per populum Romanum in Regnum paternum, ab Antiocho
sibi fraude ereptum restitueretur; quod cum à Senatu, cujus ra-
tionibus tunc magis conducebat Syriæ Regem esse puerum quam
virum, impetrare non posset, clam elapsus, cum octo probatis-
simæ fidei sociis Tripolim Syriæ appulit; ubi à Syris magna

Rex occupata Jerosolymam Templum obsider.

l. 1. c. 6. à v. 47.
l. 2. c. 13. à v. 18.

Rex & Judas pacem inveniunt.

l. 1. c. 6. à v. 55.
l. 2. c. 13. à v. 23.

Demetrius Romam in Syriam venit, & Antiochus cum Lysia occiditur.

l. 1. c. 7. à v. 1. ad 5.
l. 2. c. 14. v. 1. & 2.

Demetrius
Rex Syriæ.
Ab An. 384.

Demetrius
cum exercitu
Bacchidem
mittit in Ju-
dæam.

L. 1. c. 7. v. 5.
L. 2. c. 14. v. 3.

Judas duobus
præliis vincit
Nicanorem

omnium gratulatione acceptus est, & pro legitimo Rege agnitus; certusque etiam de Ducem Antiochi totiusque exercitus erga se voluntate comparatis copiis contendit Antiochiam, cumque nollet Antiochum & Lyfiam comprehensos ad se adduci, occidit eos exercitus, sicque sublato æmulo *sedis Demetrius super sedem Regni sui.*

Vix bene Regnum adierat Demetrius, *venerunt ad eum viri iniqui & impii ex Israël*, apostata scilicet, & Alcimus Dux eorum. qui cum occiso Menelao in Pontificatu Antiocho annuente successisset, nunc à Demetrio eundem sibi confirmari petiit, idque muneribus, quæ sacrilegè è Templo ablata esse videbantur, facillè obtinuit. Intelligens autem sibi haud patere vivò Machabæo accessum ad altare, Judam ejusque amicos & socios quasi Regni perturbatores apud Regem accusat, eos bella nutrire, seditiones movere, nec pati Regnum esse quietum; quamdiu superesset Judas, impossibile esse, *pacem esse negotiis.* tantumque apud Regem effecit, ut Bacchidem veteranum Ducem & tunc Mesopotamiæ Præfectum in Judæam mitteret cum exercitu, ut in reos animadverteret, simulque Alcimum in Pontificatûs possessionem mitteret. Terram Juda ingressi per nuntios Judam & fratres ejus invitârunt ad colloquium, pacem simulantes, at quòd venissent cum exercitu magno, cautiores eis non adhibuere fidem. Alii contra non pauci *Homini Sacerdoti de semine Aaron* sine dubio fidendum rati tractârunt cum Alcimo; è quibus autem postea sexaginta primæ notæ viros comprehendit, & contra fidem datam *occidit in una die prope Jerosolymam.* Nec paucos etiam Bacchides mactavit, qui Alcimi perfidia territi fugere tentaverant. Non diu post Bacchides Antiochiam ad Regem reversus est, præsidio militari Alcimo tanquam Judæorum Duci & Pontifici relictò. Iste ut Principatum suum contra Judam stabiliret, cum fidei desertoribus, qui magno numero undique ad ipsum convolabant, per hostiles excursions *fecit plagam magnam in Israël* sed cum denique videret Judam prævalere & eos, qui cum eo erant, ipse quoque regressus est ad Regem, eumque contra Machabæos rursus exasperat.

Mittit igitur Demetrius Nicanorem Præpositum elephantorum cum mandatis, ut Judam quidem caperet, comites verbò ejus dispergeret, & Alcimum in Pontificatûs possessionem mitteret.

Demetrii
Præfectum.
l. 1. c. 7. à v.
26.

teret. Nicanor, ubi Jerosolymam advenit, concius fortitudi-
nis Judæ maluit cum eo amicè agere, quàm ferro decernere. at
ea de re ab Alcimo apud Regem delatus, iterùmque jussus Ma-
chabæum citius vinctum mittere Antiochiam, cum ampliùs Re-
gi resistere non posset, opportunitatem observabat, quâ præcep-
tum perficeret. Id subodoratus Judas paucis suorum congre-
gatis occultavit se à Nicanore. ruptâ sic amicitia ad pugnam
ventum est, cecideruntque de Nicanoris exercitu ferè quinque
millia; Nicanor se cum fugitivis in Sionis arcem recepit, quam
regii milites adhuc occupabant. Inde fortè in Templum tran-
sians obviam honoris causa venientes habuit Sacerdotes, qui et-
iam ostenderunt ei Sacrificia, quæ pro salute Regis ipsius offere-
bantur DEO. at ipse irridens sprexit eos; cumque suspicaretur
Judam Jerosolymæ alicubi latere, minatus est, se, nisi eum vinctum
sibi traderent, Templum funditus excisurum, cum regressus fue-
rit in pace. His dictis rediit in arcem; Sacerdotes verò in Tem-
plum regressi divinam opem contra Nicanorem suppliciter implo-
rârunt, ut ejus blasphemias ulcisceretur; quod brevi factum est.
Copiæ auxiliares, quas expectabat Nicanor Antiochiâ, haud pro-
cul ampliùs aberant; quo cognito Jerosolyma egressus, easque
sibi conjungens contra Judam movit exercitum, qui stabat cum
tribus millibus in locis Samaria. Judas visa hostium multitu-
dine hortatus est suos, ne formidarent ad adventum nationum,
in mente haberent præteritas victorias & adjutoria sibi facta de
Cælo, sperarent etiam nunc ab Omnipotente sibi affuturam vi-
ctoriam. quodque omnes vehementer recreavit, addidit, vi-
sum sibi esse in somnio, Oniam Summum Sacerdotem manus
procedentem orare pro omni populo Judæorum; Jeremiam
verò Prophetam DEI extendisse dextram & dedisse sibi gladium
aureum dicentem: *Accipe sanctum gladium munus à DEO, in
quo dejicies adversarios populi mei Israël.* quibus verbis egregiè
animati statuerunt dimicare & configere fortiter. Cæterum
Nicanor non nisi die Sabbathi pugnandum sibi censuit, ratus
fortasse Judæos ut olim 1. Mach. c. 2. à v. 34. ad 42. ne arma qui-
dem ad sui defensionem capturos, sed in sua simplicitate mori-
turos. at aliter accidit; nam cum inter tubas & cantica pro-
piùs accederet hostis, Judas extendens manus in Cælum: *Tu
Domine, inquebat, qui misisti Angelum tuum sub Ezechia Rege
Judæ*

Judas, & interfecisti de castris Sennacherib centum octoginta quinque millia: & nunc Dominator Caelorum mitte Angelum tuum bonum ante nos in timore & tremore magnitudinis brachii tui, ut metuant qui cum blasphemia veniunt adversus sanctum populum tuum. finita oratione Judæi manu quidem pugnantes sed Dominum cordibus orantes prostraverunt non minus triginta quinque millia: & contrita sunt castra Nicanoris, & cecidit ipse primus in prælio; ejus deinde caput & dexteram, quam extenderat superbè contra domum sanctam Judas jussit suspendi contra Jerusalem, idque in memoriam perpetuam tum victoriæ tum ultionis divinæ.

Judas Legatos Romam mittit ad in-eundum fœdus.
l. 1. c. 8.

Post continua tot annorum felicia quidem bella optabat Judas eum gente sua denique posse in pace vivere. Verum hanc salvis patriis institutis jam sperare non poterat à Rege Syriæ, nisi eum major quædam authoritas atque potentia à vexatione gentis suæ absterret. Itaque inito cum suis consilio Romanos fœdere sibi conjungendos putavit, quorum potentiam Demetrius præcipuè timebat. & elegit Judas Eupolemum & Jasonem, & misit eos Romam constituere cum illis amicitiam & societatem; & ut auferrent ab eis jugum Græcorum. Qui ubi Romam venerunt, Curiam ingressi dixerunt: *Judas Machabeus & Fratres ejus & populus Judæorum miserunt nos ad vos statuere vobiscum Societatem & pacem, & conscribere nos socios & amicos vestros.* Quibus postulatis Romani libenter acquieverunt, ut sic quasi fræno Demetrium in officio retinerent; simul & has literas ad eundem scripserunt: *Quare gravasti jugum tuum super amicos nostros & Socios Judæos? si ergo iterum adierint nos, adversum te faciemus illis judicium, & pugnabimus tecum terra marique.*

Judas in prælio contra Bacchidem occumbit.
l. 1. c. 9. à v. 1.

At interim Rex deleto Nicanoris exercitu misit Bacchidem & Alcimum, qui novum exercitum applicuerunt ad Jerusalem. Et cum cognovissent, Judam posuisse castra in Laifa, illuc abierunt cum viginti millibus peditum, & duobus millibus equitum. Fuerant quidem in castris Judæ tria millia electorum virorum; at nunc inspecta hostium multitudinem timore correpti plerique subtraxerunt se de castris Judæ, & non remanserunt cum eo nisi octingenti viri; qui quidem & ipsi disuaservunt pugnam. Verum Judas, *absit*, inquit, *istam rem facere, ut fugiamus ab eis:*

& si appropiavit tempus nostrum, moriamur in virtute propter fratres nostros, & non inferamus crimen glorie nostrae. His dictis movit in hostem; equites divisi erant in duas partes, fundibularii & sagittari præibant exercitum, & commissum est prælium à mane usque ad vesperam. Demum contritum est dextrum cornu Bacchidis, & persecutus est eos Judas usque ad montem Azoti; quod cum vidissent hostes, qui in sinistro cornu erant, persecuti sunt ipsi Judam & eos, qui cum ipso erant, à tergo, & ingravatam est prælium; & ceciderunt utrinque vulnerati multi; ac demum fortissime pugnans ipse etiam Judas cecidit, & cæteri fugerunt. Ionathas verò & Simon tulerunt Judam fratrem suum & sepelierunt eum in sepulchro Patrum suorum in civitate Modin. & fleverunt eum omnis populus plangitum magno & lugebant dies multos; illud identidem repetentes: quomodo cecidit potens, qui salvum faciebat populum Israël? verè potens magnusque Princeps, si vel ista solum, quæ sacrae literæ annotârunt, gessisset; nam cætera verba bellorum, & virtutum, quas fecit, & magnitudinis Ejus non sunt descriptas; multa enim erant valde. 1 Mach. c. 9. v. 22.

Post obitum Judæ undique emerferunt iniqui apostatæ, qui antea metu illius latuerunt. Cùmque tunc etiam esset fames magna valde, omnis Regio Judææ & loca munita sese Bacchidi dediderunt, nihil ut jam tutum fratribus & amicis Judæ remaneret; cogereturque Ionathas, cùm priùs à reliquiis Bonorum rogatus Principatum conjunctumque illi Pontificatum suscipisset, sese cum suis trans Jordanem recipere.

Jonathas Frater Judæ cogitur cum paucis se trans Jordana- nem recipere. l. 1. c. 9. à v. 23.

Jonathas, Dux & Pontifex.

Bacchides auditò Ionathan surrexisse loco Judæ fratris sui, & confidere ad ripam Jordanis, illuc cum exercitu venit die Sabbathi ad opprimendos Judæos. Ionathas cernens se circumventum nec esse fugæ locum; breviter suos hortatus, ut clamarent in Cælum, in hostem ruit, cæcisque jam mille viris in ipsam Bacchidem sibi occurrentem ferrum strinxit. At cùm iste ictum effugisset, & agmina hostilia undique irruerent, cum sociis infiliiit in Jordanem & transnatârunt in ulteriorem ripam. Bacchides verò reversus Ierosolymam, nec ausus Ionathan amplius

Ab An. 3847. Jonathas configit cum Bacchide, & transiit cum suis Jordanem. l. 1. c. 9. à v. 43.

Sacra Veterum Temp. Histor.

K k bello